

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **HOTEL AMBASSADOR ZLATÁ HUSA spol. s r. o.**, IČ 45794898,
Václavské náměstí 840/5, 110 00 Praha 1,
zastoupeného JUDr. Václavem Chumem, advokátem, Sokolská
1788/60, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**, Ústřední inspektorát, IČ 00020869,
Štěpánská 567/15, 120 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2018, č.j. ČOI
137795/17/O100/17/18/SvoŠte/Št,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím České obchodní inspekce, Inspektorátem Plzeňským a Karlovarským se sídlem v Plzni (dále jen „Inspektorát“ nebo „prvoinstanční správní orgán“) ze dne 8. 9.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

2017, č.j. ČOI 113236/17/2200 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), byla žalobci podle § 24 odst. 14 písm. d) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“ nebo „ZOS“), uložena pokuta ve výši 250 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se žalobce dopustil porušením § 4 odst. 4 a § 5 odst. 1 téhož zákona, neboť na internetových stránkách www.esplanade-marienbad.cz ve stavu ke dni 15. 2. 2016 a 23. 5. 2016, v informačních letácích a prostřednictvím ceníku služeb pod názvem „Ceník lékařských výkonů lázeňských a rehabilitačních procedur“ dne 1. 3. 2016 v provozovně „Hotel Esplanade Spa&Golf Resort, Karlovarská 434/15, 353 01 Mariánské Lázně, nabízel ubytovací služby spojené s léčebnými procedurami, které prezentoval jako „lázeňské služby“ a „lázeňské procedury“ a hotel samotný jako zařízení splňující veškeré požadavky lázeňské léčby, tj. způsobem vzbuzujícím dojem, že se jedná o služby lázeňské péče, ačkoli k poskytování lázeňské léčebně rehabilitační péče nebyl oprávněn, neboť nedisponoval příslušným oprávněním Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru zdravotnictví. Hotel byl registrován pouze jako zařízení oprávněné poskytovat léčebně rehabilitační péči, jak bylo zjištěno kontrolou internetových stránek ve stavu ke dni 15. 2. 2016 a 23. 5. 2016 a kontrolou provedenou v provozovně „Hotel Esplanade Spa&Golf Resort“. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Rozhodnutím žalované ze dne 4. 5. 2018, č.j. 137795/17/O100/17/18/SvoŠte/Št (dále jen „napadené rozhodnutí“) byla k odvolání žalobce podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), snížena výše uložené pokuty z částky 250 000 Kč na částku 150 000 Kč; podle § 90 odst. 5 správního řádu bylo ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.
3. Žalobou ze dne 27. 6. 2018, Městskému soudu Praze doručenu téhož dne, se žalobce domáhal zrušení napadeného i prvoinstančního rozhodnutí. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2018, č.j. 3 A 151/2018-40, byla žaloba postoupena k vyřízení místně příslušnému Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“), kde byla zaevidována pod sp. zn. 30 A 171/2018.
4. Zákon o ochraně spotřebitele se mimo jiné vztahuje na nabízení a prodej výrobků a na nabízení a poskytování služeb v případech, kdy k plnění dochází na území České republiky. Na ostatní případy se vztahuje tehdy, souvisí-li plnění s podnikatelskou činností provozovanou na území České republiky.
5. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

6. Žalobce namítal, že byl zkrácen na právech prvoinstančním i napadeným rozhodnutím. Námitky uplatňované žalobcem v průběhu správního řízení nebyly správně vyhodnoceny, což v konečném důsledku vedlo k vydání nezákonného napadeného rozhodnutí.
7. Žalobce k věci a správnímu řízení uvedl, že dříve byl oprávněn poskytovat lázeňskou péči, avšak poté, co vstoupil v účinnost zákon č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, došlo ke zrušení tzv. nestátních zdravotnických zařízení, a žalobce v souladu s § 121 odst. 5 zákona o lázeňských službách požádal o přeregistraci hotelu. Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor zdravotnictví, rozhodl dne 16. 8. 2013 o změně registrace tak, že hotel bude nadále

registrován pouze pro poskytování specializované ambulantní péče v oborech rehabilitační a fyzikální medicíny-léčebně rehabilitační péče. Žalobce od této chvíle lázeňskou rehabilitační péči ve smyslu § 5 odst. 2 písm. f) zákona o zdravotních službách neposkytuje.

8. Kontrolní orgán provedl u žalobce kontrolu v březnu roku 2016, o čemž svědčí protokol o kontrole inspektorátu ze dne 24. 3. 2016, č.j. ČOI 29107/16/2200 (dále jen „Protokol“), kde bylo žalobci vytknuto protiprávní jednání popsané výše.
9. Jakmile žalobce v důsledku nové právní úpravy ztratil možnost poskytovat lázeňskou péči, započal ihned s aktualizací svých propagačních materiálů, aby předešel jakémukoliv klamání svých potenciálních zákazníků, tj. aby předešel tomu, že by potenciální zákazníci mohli nabýt dojmu, že hotel je oprávněn vykonávat lázeňskou rehabilitační péči ve smyslu zákona o zdravotních službách. Žalobce postupně odstraňoval z propagačních materiálů přívlastek „lázeňský“. Nadto, žalobce také okamžitě proškolil své zaměstnance, aby nedocházelo v rámci prodeje a prezentace služeb k nabízení lázeňské péče, ale výhradně k nabízení léčebně rehabilitační péče.
10. Žalobce považoval za nutné stručně se vyjádřit i k samotnému průběhu kontroly a průběhu správního řízení. Žalobce nepopřel skutečnosti uvedené kontrolním orgánem v Protokolu ohledně použitých výrazů „lázeňské procedury“ a „lázeňské služby“, ovšem důrazně upozornil na to, že kontrola proběhla v období, kdy se na odstranění tohoto označení služeb ze strany žalobce již intenzivně pracovalo.
11. Ostatně, samotný kontrolní orgán v Protokolu na str. 3 uvedl, že při provedené kontrole (kontrolní nákup) nebyl zaměstnanci hotelu výraz „lázeňský“ použit, což jednoznačně svědčí o výše uvedeném proškolení personálu ze strany žalobce, a tedy svědčí to o tom, že žalobce na odstranění hypoteticky klamavého jednání skutečně pracoval. V momentě, kdy následně došlo k zahájení správního řízení pro podezření z protiprávního jednání dle ZOS, již nikde v propagačních materiálech a na webových stránkách nebylo uváděno slovní spojení „lázeňské služby“ či „lázeňské procedury“. Žalobce všechny nedostatky dle Protokolu odstranil a vše uvedl do souladu s právní úpravou.
12. Žalobce od počátku správního řízení poukazoval na zmatečnost a nesrozumitelnost samotného Protokolu, kde je konstatováno, že žalobce nesprávně (klamavě) užíval pojem „lázeňské služby“ a „lázeňské procedury“. Následně ovšem kontrolní orgán v závěru Protokolu uvedl, že žalobce užitím slovního spojení „lázeňská péče“ porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik dle ZOS. Ve skutečnosti ovšem žalobce nikde toto slovní spojení neužíval. Žalobce byl přesvědčen, že vytýkaným jednáním nemohl v průměrném spotřebiteli vyvolat dojem, že hotel nabízí lázeňskou léčebně rehabilitační péči ve smyslu § 5 odst. 2 písm. f) zákona o zdravotnických službách. Pokud závěry kontrolního orgánu následně potvrzené správními orgány uvádí, že pod pojmem lázeňská péče očekává spotřebitel standardy definované zákonem o zdravotních službách, tak takový závěr dle žalobce nemůže obstát.
13. Žalobce upozornil, že samotný zákon o zdravotních službách nepatří mezi základní právní předpisy, kde se dá předpokládat obecná znalost běžné populace, resp. spotřebitelů. Naopak, jedná se o zákon, který kolikrát není detailně znám ani osobám právnického vzdělání, pokud se nevěnují zdravotnickému právu. Nehledě na skutečnost, že samotný zákon o zdravotních službách je doplněn řadou prováděcích vyhlášek Ministerstva zdravotnictví. Žalobce měl tedy silné pochybnosti, že by průměrný spotřebitel mohl být

jeho jednáním klamán, neboť takový průměrný spotřebitel nepochybně nemá znalost zákona o zdravotních službách. Žalobce je tedy přesvědčen, že již samotné správní řízení mohlo být zastaveno, neboť vytýkané jednání nenaplnilo skutkovou podstatu správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) ZOS.

14. Žalobce pro případ, že by soud byl toho názoru, že ke spáchání předmětného správního deliktu došlo, žádal, aby byla přezkoumána uložená pokuta, neboť dle žalobce byla uložena v nepřiměřené výši, a to i přes její snížení žalovanou.
15. Pokud se přihlédně k tomu, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil z nedbalosti, jednalo se o jeho první protiprávní jednání dle ZOS, odstranil veškeré zjištěné nedostatky již před počátkem správního řízení a deklaroval účetní ztrátu ve výši 21 944 000 Kč za rok 2015, ve výši 25 534 000 Kč za rok 2016, a ztrátu ve výši 3 021 000 Kč k 1. 3. 2017, tak pokuta ve výši 150 000 Kč ze strany odvolacího orgánu se jeví jako nepřiměřeně vysoká.
16. Žalovaná při stanovení výše pokuty argumentovala zákonným maximem takové pokuty dle ZOS, která činí 5 000 000 Kč, a proto tedy uložení pokuty ve výši 3 % zákonné sazby považovala za pokutu při spodní hranici této zákonné sazby. Dle matematického vyjádření tomu tak nepochybně je, avšak žalobce poukázal na to, že ZOS je právním předpisem dopadajícím na všechny podnikatelské subjekty, a tedy i na subjekty, jejichž obrát se pohybuje v řádech miliard korun. Právě u těchto subjektů je možno reálně uvažovat i o uložení maxim a této zákonné sazby. Avšak u subjektu typu žalobce, který je nadto ve ztrátě, je horní hranice zákonné sazby naprosto nereálnou pokutou, a proto i argumentace ohledně uložení pokuty ve výši 3 % zákonné sazby je naprosto zkrslá.
17. Správní orgány obou stupňů v rozhodnutích podrobně popsaly, jaké pokuty byly uloženy v obdobných případech, kde se také mělo jednat o klamání spotřebitele [pravomocné rozhodnutí ze dne 27. 12. 2016, č.j. ČOI 165399/16/2200 (pokuta 35 000 Kč); pravomocné rozhodnutí ze dne 25. 10. 2016, č.j. ČOI 161550/16/2200 (pokuta 15 000 Kč); rozhodnutí v I. stupni ze dne 27. 12. 2016, č.j. ČOI 130921/16/2200 (úhrnná pokuta ve výši 100 000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a), odst. 7 písm. i) a k) ZOS]; rozhodnutí v I. stupni ze dne 3. 3. 2017, č.j. ČOI 33640/17/2200 (úhrnná pokuta ve výši 100 000 Kč za spáchání správních deliktů dle § 24 odst. 1 písm. a), odst. 7 písm. k) ZOS].
18. Žalobce nepovažoval za řádně zdůvodněnou ani žalovanou sníženou pokutu, neboť i taková pokuta ve výši 150 000 Kč je značně vyšší, než nejvyšší shora uvedené pokuty. K tomu žalobce zdůraznil, že výše citované pokuty ve výši 100 000 Kč byly uloženy jako úhrnné pokuty za více správních deliktů, avšak žalobce se měl dopustit pouze jednoho správního deliktu. Není tedy nijak srozumitelně vysvětleno a odůvodněno, proč žalobci nebyla uložena pokuta, pokud vůbec uložena být musela, někde v rozmezí 15 000 – 35 000 Kč.
19. Žalobce v souvislosti s nutností řádně odůvodnit ukládaný správní trest za správní delikt dle ZOS poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2012, č.j. 7 A 143/2011-53, kde byl vysloven názor, že řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohlednění všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. Uvede-li správní orgán pouze tolik, že k nějakému aspektu přihlédl, aniž by sdělil, jakou hodnotu, byť abstraktně vyjádřenou, tomuto aspektu přiřadil, stává se takové tvrzení do značné

míry neurčitým, a v důsledku toho i nepřezkoumatelným.

20. Žalobce byl přesvědčen, že vytýkané jednání je s ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti naprosto marginální intenzity, a proto žádná pokuta s ohledem na všechny výše popsané okolnosti ani uložena být nemusela, popř. mohla být uložena pouze v symbolické výši.
21. V souvislosti s tím žalobce poukázal na § 11 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kde se uvádí, že od uložení sankce lze v rozhodnutí o přestupku upustit, jestliže k nápravě pachatele postačí samotné projednání přestupku. Stejně tak dle aktuální právní úpravy lze dle § 43 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, od uložení správního trestu upustit, jestliže vzhledem k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě. Žalobce byl přesvědčen, že na jeho konkrétní případ mohlo být užito institutu spočívajícího v neuložení sankce. Vzhledem k tomu, že od chvíle kontroly nebylo s žalobcem zahájeno žádné další správní řízení na úseku ZOS, je zřejmé, že samotné projednání správního deliktu ve správním řízení mělo na žalobce dostatečně preventivní účinek.
22. Již jen kvůli tomu, že se ze strany žalobce jednalo o první porušení právních předpisů na úseku ochrany spotřebitele, jednalo se o stav v následku změny právní úpravy, došlo k okamžitému zjednání nápravy, fakticky k oklamání žádného spotřebitele nedošlo, samotné „závadové“ jednání bylo shledáno pouze v oblasti propagace, nikoliv v přímém jednání zaměstnanců žalobce, žalobce v inkriminovaném období podnikal prokazatelně ztrátově, nebylo nutné, aby ze strany státní moci bylo působeno na žalobce represivně.
23. Žalobce rovněž uvedl, že v žádném případě neměl úmysl jakkoliv klamat zákazníky (spotřebitele), přičemž je třeba upozornit, že předmět žalobcova podnikání je zejména v dnešní době založen na spokojenosti zákazníků, kteří si ve velkém předávají recenze na úroveň poskytovaných služeb v hotelu. Pokud tedy došlo nebo by mělo dojít ke klamání zákazníků v rámci sortimentu nabízených služeb, je nepochybné, že by se to odrazilo na pověsti hotelu. Tato samotná skutečnost je a byla by pro žalobce tím největším trestem. V tomto ohledu se jeví nadbytečné, aby zde bylo ze strany státu ještě zasahováno v podobě správního trestání, které je nadto nedůvodně přísné.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

24. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 16. 8. 2018, když trvala na závěrech vyjevených v napadeném rozhodnutí. Stran námitek týkajících se změny žalobcovy registrace žalovaná uvedla, že tato skutečnost by byla významná při posuzování odpovědnosti žalobce za delikt spočívající v neoprávněném poskytování lázeňské péče; v posuzované věci je však žalobci vytýkáno nepravdivé informování spotřebitele o povaze jím poskytovaných služeb. Námitka, že žalobce od rozhodnutí o změně registrace hotelu lázeňskou rehabilitační péči neposkytuje, v souvislosti se zde posuzovaným případem tak pouze potvrzuje, že žalobce správné informace o jím poskytovaných službách spotřebiteli neposkytl.
25. Žalovaná s odkazem na odůvodnění obou rozhodnutí k tvrzení žalobce o nápravě vytýkaných nedostatků uvedla, že skutečnost, že žalobce za přibližně 2,5 roku neuvedl své internetové stránky a propagační materiály do souladu se skutečností, rozhodně nesvědčí o zodpovědném a svědomitém přístupu k dodržování právních povinností. Obdobně

neobstojí ani upozornění žalobce na to, že kontrola proběhla v období, kdy se na odstranění označení služeb „lázeňské procedury“ a „lázeňské služby“ ze strany žalobce již intenzivně pracovalo; v době kontroly, tj. po přibližně 2,5 letech po zániku oprávnění žalobce poskytovat lázeňskou rehabilitační péči, již měla být veškerá prezentace hotelu dávno v pořádku. Skutečnost, že žalobce zjištěné nedostatky dle svého vyjádření v průběhu správního řízení odstranil, žalovaná zohlednila při snížení pokuty, jak uvedla na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí.

26. Ohledně námitky o nesrozumitelnosti Protokolu spočívající v tom, že v závěrečném shrnutí bodu 2. Protokolu inspektoři nesprávně uvedli, že žalobce užil slovní spojení „lázeňská péče“, ačkoliv v Protokolu je jinak konstatováno, že nesprávně používal pojmy „lázeňské služby“ a „lázeňské procedury“, přičemž spojení „lázeňská péče“ žalobce nikde neužíval, žalovaná odkázala na str. 5 odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 22. 5. 2017, kde se s touto námitkou vypořádala se závěrem, že tato nepřesnost nemá s ohledem na celkové znění protokolu a na prokázání skutkového stavu věci, který je předmětem tohoto správního řízení, žádný vliv mj. i s ohledem na to, že tento skutkový stav nebyl žalobcem nijak zpochybňován.
27. Rovněž ve vztahu k námitce o žalobcových pochybnostech o tom, že by průměrný spotřebitel mohl být jeho jednáním klamán, neboť takový spotřebitel nemá znalost zákona o zdravotních službách, odkázala žalovaná na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde rozvedla, z jakých důvodů považuje právní kvalifikaci jednání žalobce za naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) ZOS za přiléhavou. Žalovaná trvala na tom, že společnost prezentací služeb hotelu jakožto „lázeňských služeb“ a „lázeňských procedur“ a hotelu jakožto zařízení „splňujícího veškeré požadavky lázeňské léčby“ vyvolávala v průměrném spotřebiteli neznalém právním úpravě obsažené v zákoně o zdravotních službách dojem, že nejde toliko o „standardní“ nabídku léčebně rehabilitačních služeb, nýbrž o nabídku přesahující klasickou rehabilitaci a fyzioterapii spojenou s využitím přírodních léčivých zdrojů.
28. Dále, k výši uložené pokuty žalovaná poznamenala, že její odůvodnění je obsaženo v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů, která v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení tvoří jeden celek. Z odůvodnění vyplývá, že ve skutkově obdobných případech byly dosud uloženy pokuty v rozpětí 35 000 Kč – 150 000 Kč, a to v závislosti na dosahované intenzitě klamavého jednání, na množství klamavých informací, na právní formě podnikání a na majetkových poměrech jednotlivých účastníků řízení. V daném případě bylo k tíži žalobce hodnoceno množství nepravdivě podaných informací a jejich zdůrazňování a v úvahu byl vzat rovněž rozsah činnosti žalobce tak, aby pokuta představovala přiměřený citelný zásah do jeho majetkové sféry. Prvoinstanční orgán v této souvislosti připomněl, že společnost byla založena dne 22. 7. 1992 a provozuje pětihvězdičkový hotel Ambassador a Zlatá Husa na Václavském náměstí v Praze se 111 zaměstnanci, dále dva hotely v Mariánských Lázních, a to luxusní hotel Esplanade (71 zaměstnanců) a hotel Agricola (44 zaměstnanců), který provozuje ve vlastních objektech.
29. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí pak vyplývá, že žalovaná snížila pokutu vyměřenou prvoinstančním správním orgánem s přihlédnutím k tomu, že v tomto případě neshledala natolik výrazné odlišnosti co do rozsahu a intenzity klamavého jednání, pokud jde o množství nepravdivě podaných informací a jejich zdůrazňování, aby odůvodňovaly uložení pokuty 250 000 Kč, přičemž v podrobnostech žalovaná odkázala opět na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná měla za to, že rozhodnutí

prvoinstančního i odvolacího orgánu srozumitelně odůvodňují výši uložené pokuty nejen ve vztahu k zákonem stanoveným kritériím, ale i ve vztahu k pokutám uloženým ve skutkově obdobných případech. Žalovaná se nedomnívala, že v daném případě jsou splněny podmínky pro upuštění od uložení správního trestu, a to zejména s ohledem na závažnost postihovaného protiprávního jednání, kterou blíže popsala v odůvodnění svého rozhodnutí. Závažnost deliktu je jedním z hledisek pro upuštění od uložení správního trestu, jak vyplývá z § 43 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

30. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[IV] Replika

31. Žalobce na vyjádření žalované reagoval replikou ze dne 5. 10. 2018. Dle žalobce, žalovaná relativizuje jeho tvrzení, v němž upozorňoval, že v minulosti byl oprávněn poskytovat lázeňskou péči ve smyslu § 5 odst. 2 písm. f) zákona o zdravotních službách (dále jen „lázeňská péče“). Z postoje žalované vyplývá, že taková skutečnost nemá mít žádnou relevanci v nyní posuzované věci, neboť jde o posuzování nepravdivého informování spotřebitele o povaze poskytovaných služeb žalobce, nikoliv o posuzování odpovědnosti za delikt spočívající v neoprávněném poskytování lázeňské péče.
32. Žalobce se s takovým postojem žalované neztotožnil. Poskytování lázeňské péče žalobcem v minulosti je právě důvodem, že některé propagační materiály a webové stránky žalobce obsahovaly v době kontroly ČOI (březen 2016) nevhodné slovní spojení „lázeňské služby“ a „lázeňské procedury“. Jednalo se tak pouze o včasné neodstranění nevhodného označení poté, co žalobce přestal být oprávněn k poskytování lázeňské péče, kterou ovšem předtím poskytoval řadu let zcela legálně. Žalobce měl za to, že v jeho případě se tak jednalo o méně závažné jednání, než o jaké by se jednalo, pokud by žalobce nikdy nebyl oprávněn k poskytování lázeňské péče.
33. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že odstranění nežádoucího stavu již v průběhu správního řízení bylo žalovanou dostatečně zohledněno při snížení pokuty. Upozornil v té souvislosti na rozporuplnost tvrzení žalované v napadeném rozhodnutí, kde na str. 8 ke snížení pokuty (na 150 000 Kč) uvedla: *„Jak prvoinstanční orgán i odvolací orgán v předchozích rozhodnutích připomněly, ve skutkově obdobných případech, tj. ve věci klamání spotřebitele uváděním nepravdivých údajů o úrovni poskytované zdravotní péče, byly pravomocně uloženy pokuty ve výši 35 000,- Kč (č. j. ČOI 165399/16/2200 ze dne 27. 12. 2016), 150 000,- Kč (č. j. ČOI 161550/16/2200 ze dne 27. 12. 2016) a 15 000,- Kč (č. j. ČOI 131742/16/2200 ze dne 25. 10. 2016). Dále byla prvoinstančním orgánem v obdobné věci uložena úhrnná pokuta ve výši 100 000,- rozhodnutím č. j. ČOI 130921/16/2200 ze dne 27. 2016 za spáchání správních deliktů dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) a odst. 7 písm. i) a k) ZOS a úhrnná pokuta ve výši 100 000,- Kč rozhodnutím č. j. ČOI 33640/17/2200 ze dne 3. 3. 2017 za spáchání správních deliktů dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) a odst. 7 písm. k) ZOS. Po prostudování těchto rozhodnutí odvolací orgán neshledal v tomto případě takové odlišnosti co do rozsahu a intenzity klamavého jednání, pokud jde o množství nepravdivě podaných informací a jejich zdůrazňování, které by odůvodňovaly uložení pokuty i více než dvojnásobně vyšší než je tomu v uvedených závažnějších případech (viz pokuta 100 000 Kč či 150 000 Kč), zvláště když v některých z nich se účastník řízení dopustil i více správních deliktů.“* Jednoznačně tak došlo ke snížení pokuty proto, že vyměřená pokuta prvoinstančním správním orgánem byla ve srovnání s obdobnými případy zjevně nepřiměřená. To ovšem znamená, že pokuta

zkrátka být snížena žalovanou musela (minimálně na 150 000 Kč) tak, aby odpovídala pokutám ukládaným v obdobných případech a nic na snížení pokuty nemohla změnit skutečnost, zda žalobce závadný stav již v průběhu správního řízení odstranil nebo neodstranil.

34. Skutečnost, že žalobce přistoupil k řešení závadného stavu a všechny nedostatky odstranil v průběhu správního řízení, je pak nepochybně polehčující okolnost pro žalobce. Taková polehčující okolnost by pak měla být zohledněna při určení konkrétní výměry případné pokuty, což se stalo pouze „na papíře“ v napadeném rozhodnutí, nikoliv však fakticky.
35. Zjednodušeně řečeno, ke snížení pokuty alespoň na 150 000 Kč muselo dojít tak či tak. Pokud by žalovaná skutečně ku prospěchu žalobce dále hodnotila výše popsanou polehčující okolnost, tak by se to nutně muselo odrazit v dalším snížení pokuty na částku výrazně nižší, než je vyměřených 150 000 Kč.
36. Toto se ovšem nestalo, a proto je tvrzení ze str. 9 napadeného rozhodnutí (*„Na druhou stranu tato skutečnost neznamená, že v souvislosti se správním řízením ve věci uložení sankce za toto protiprávní jednání není namístě zohlednit ve prospěch společnosti, že již v průběhu správního řízení zjištěné nedostatky odstranila, jak uvedla ve svém vyjádření ze dne 13. 6. 2016, což vypovídá o možnostech její nápravy jakožto jednoho z obecných kritérií pro stanovení sankce za správní delikt ve vztahu k osobě pachatele. Odvolací orgán proto k této skutečnosti na rozdíl od prvoinstančního orgánu při stanovení výše pokuty přihlédl.“*) ohledně zohlednění této polehčující okolnosti čistě formalistické, neboť ve skutečnosti tato významná polehčující okolnost ve výši pokuty není reflektována.

[V] Posouzení věci soudem

37. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
38. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
39. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
40. O věci bylo soudem rozhodnuto v souladu s § 51 odst. 1 věty první, neboť s tím souhlasili oba účastníci řízení.
41. Žaloba není důvodná.
42. Žalobci byla za správní delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele uložena pokuta ve výši 150 000 Kč, pro porušení § 4 odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.
43. Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, *výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.*
44. Podle § 4 odst. 4 zákona na ochranu spotřebitele, *užívání nekalé obchodní praktiky před*

rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí se zakazuje.

45. Podle § 5 odst. 1 zákona na ochranu spotřebitele, *obchodní praktika se považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.*
46. Především, bylo třeba přitakat správním orgánům v popisu vytýkaných pochybení a jejich podřazení pod příslušná ustanovení zákona o ochraně spotřebitele. Ostatně, ani sám žalobce ony nedostatky nezpochybnil. Argumentoval především tím, že se jednalo v podstatě o reziduum z dob, kdy byl oprávněn poskytovat lázeňskou rehabilitační péči, a dále tím, že docházelo k jejich postupnému odstranění, když kýžený nezávadný stav nastal ještě před zahájením správního řízení prvoinstančním správním orgánem.
47. Žalobci jistě nelze upřít snahu o nápravu, leč doba dvou a půl let je jistě více než dostatečná k tomu, aby žalobce uvedl všechny informace o povaze služeb, které může poskytovat, do souladu se skutečností. To, že se tak nestalo, resp. došlo k tomu až před zahájením správního řízení, jde jednoznačně k tíži žalobce. Nic na tom nemůže změnit ani to, že „*při provedené kontrole (kontrolní nákup) nebyl zaměstnanci hotelu výraz „lázeňský“ použit*“, což dle žalobce „*jednoznačně svědčí o proškolení personálu a o tom, že žalobce na odstranění hypoteticky klamavého jednání skutečně pracoval.*“ Žalobci však nebyly vytýkány verbální projevy jeho zaměstnanců, ale nabízení ubytovacích služeb spojených s léčebnými procedurami, které byly prezentovány jako „lázeňské služby“ a „lázeňské procedury“, a hotel samotný jako zařízení splňující veškeré požadavky lázeňské léčby (ačkoliv k poskytování lázeňské léčebně rehabilitační péče nebyl oprávněn), to vše na internetových stránkách, v informačních letácích a prostřednictvím ceníku služeb. Stejně tak nepřesné, avšak ojedinělé, použití spojení „lázeňská péče“ v Protokolu nemohlo na relevanci zjištění prvoinstančního správního orgánu nic změnit.
48. Dále, žalobce byl přesvědčen, že „*vytýkaným jednáním nemohl v průměrném spotřebiteli vyvolat dojem, že hotel nabízí lázeňskou léčebně rehabilitační péči ve smyslu § 5 odst. 2 písm. f) zákona o zdravotnických službách*“, přičemž nemohou obstát závěry správních orgánů o tom, že „*pod pojmem lázeňská péče očekává spotřebitel standardy definované zákonem o zdravotních službách*“.
49. Ani v tom nebylo možné žalobci přisvědčit.
50. Z podstaty věci je naprosto lhostejné, zda zákon o zdravotních službách patří mezi základní právní předpisy (byť v tom by se dalo s žalobcem souhlasit; tento zákon skutečně nepatří mezi ty obecně nejznámější), a vůbec z toho nelze dovozovat (jak to činí žalobce), že „*průměrný spotřebitel nemohl být jeho jednáním klamán, neboť takový průměrný spotřebitel nepochybně nemá znalost zákona o zdravotních službách*“. Spotřebitel, ať už je jeho povědomí o tom či onom nabízeném produktu (zboží, službě atd.), resp. na věc dopadající právní úpravě, jakékoliv, má v každém případě právo na pravdivé informace o takovém produktu, čemuž koresponduje povinnost prodávajícího/poskytovatele mu takové informace poskytnout. A protože žalobce v souzené věci tuto povinnost nesplnil, byl na místě postup správních orgánů podle zákona o ochraně spotřebitele.
51. Nejobsáhlejší soubor žalobních námitek se týkal uložení pokuty, konkrétně její výše a

jejího odůvodnění. Ani tyto námitky nebyly důvodné.

52. Prvoinstanční správní orgán se ukládané pokutě věnoval velmi podrobně, a to na str. 10 – 14 prvoinstančního rozhodnutí, žalovaný pak její výši (a snížení) odůvodňoval v kontextu s uplatněnými odvolacími námitkami. Skutečnosti, jejichž zohlednění se žalobce dovolával, (první porušení zákona, náprava protiprávního stavu, nebyl tu úmysl spotřebitele klamat) zohledněny byly, a to správně (viz především str. 13 napadeného rozhodnutí).
53. Dále, nebylo možné souhlasit s žalobcovým názorem, že v jeho věci bylo namíste uvažovat o upuštění pokuty. Jak žalovaný správně konstatoval, žalobcovým protiprávním jednáním *„byla snížena úroveň informovanosti spotřebitele o nabízených službách“*, když *„spotřebitel mohl z označení služeb nabýt dojmu, že hotel poskytuje služby lázeňské péče, ačkoliv se o lázeňské zařízení nejednalo.“* Soud se ztotožnil i s konstatováním, že *„možné poškození spotřebitele bylo citelnější vzhledem k cenám služeb zdravotní péče a ubytování v hotelu“* a také s tím, že *„informace o zdravotní péči vnímá spotřebitel zpravidla citlivěji, než informace týkající se spotřebního zboží.“* Soud rovněž souhlasil s tím, že *„negativně byla do výše pokuty promítnuta též doba, po kterou byly klamavé informace na stránkách hotelu uvedeny“*, když *„podle zjištěných skutečností docházelo ke klamání spotřebitelů minimálně od října 2015, kdy byla společnost na jednání upozorněna orgánem místní samosprávy“*. Shrnutí, správní orgány přednesly dostatek skutečností, které odůvodňovaly uložení pokuty. Naopak, pro upuštění od jejího uložení nebyl, za daných okolností, prostor a marginalizace zjištěných nedostatků z žalobcovy strany nebyla důvodná.
54. Soud se ztotožnil i s výší uložené pokuty.
55. Předně, nelze odhlédnout od skutečnosti, že zákonným maximem pro výši sankce v dané věci bylo 5 000 000 Kč, a nakonec uložená pokuta se tak pohybovala významně při spodní hranici sazby. Konstatoval-li žalobce, že *„ZOS je právním předpisem dopadajícím na všechny podnikatelské subjekty, a tedy i na subjekty, jejichž obrat se pohybuje v řádech miliard korun“*, když *„u subjektu typu žalobce, který je nadto ve ztrátě, je horní hranice zákonné sazby naprosto nereálnou pokutou, a proto i argumentace ohledně uložení pokuty ve výši 3 % zákonné sazby je naprosto zkreslená“*, pak je třeba s takovým tvrzením v obecné rovině souhlasit. ZOS je skutečně zákonem dopadajícím na všechny (v kontextu podmínek podnikání významných pro ochranu spotřebitele), bez ohledu na to, jaký obrat mají. Stejně tak se lze ztotožnit s tím, že použití horní hranice zákonné sazby by připadalo do úvahy skutečně u takového subjektu, jehož majetková situace by spadala do žalobcem namítané kategorie *subjektů s miliardovým obratem*. Leč právě proto tu je správnímu orgánu dána možnost uvážení nad výší sankce, aby pokuta odpovídala rozhodným parametrům (závažnost, způsob spáchání, následky, dopad do majetkové sféry atd.). Žalobci reálně nehrozila pět milionová pokuta, avšak porovnání sankce uložené k zákonnému maximu je namíste právě z pohledu posouzení správního uvážení.
56. Dále, nebylo možné přijmout ani žalobcovu argumentaci o tom, že nepovažoval za řádně zdůvodněnou ani žalovanou sníženou pokutu, neboť *„i taková pokuta ve výši 150 000 Kč je značně vyšší, než nejvyšší shora uvedené pokuty“*. Z hlediska zdůvodnění uložení pokuty není významné, jestli je její číselná hodnota vyšší než výše sankcí uložených v jiných, byť srovnatelných případech. Podstatné je, zda v každém konkrétním případě je sankce

adekvátně odůvodněna. A v souzené věci tomu tak bylo, když soud v podrobnostech odkazuje na příslušné části odůvodnění rozhodnutí.

57. Soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, a proto žalobu na základě § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

[VI] Náklady řízení

58. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 29. 7. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu